

A kiséger és a denevér

Egy nap a kiséger elirigyelte a denevér szárnyait.

- Mondd, hol lehet ilyen nagyszerű szárnyakat venni? Hogyan válhatnék én is denevérré?

A bőregér így felelt:

- Szárnyakat vásárolhatsz magadnak az erdei áruházban, akciós áron. De aki denevér akar lenni, annak meg kell tanulnia fejfelé lógni a faágakon. Az bizony nem egyszerű feladat.
- Én bármit megteszek- mondta a kiséger -, annyira unom már a földön futkosást. Mindennap rohanni kell, hogy a bagoly nyakon ne csípjén. Ha szárnyaim lennének, egy pillanat alatt elszállhatnék az üldözőim elől.
- Ha komolyan gondolod, vágj bele –biztatta a denevér. – Mássz fel egy fára, sétálj ki az ág végére, kapaszkodj belé a hátsó lábaiddal, ahogyan csak bírsz, és csüngj ott tíz percig!

A kiséger szót fogadott. Már öt perce rezzenéstelenül függött, amikor a gonosz bagoly észrevette, milyen ízletes csemege várja a fa tetején. Az egérke, aki elszédült a függeszkedéstől, alig bírt elmenekülni a rá vadászó madár elől.

Csak fürge lábai mentették meg, időben beszaladt a fa egyik odújába.

Attól kezdve a kiséger minden reggel futóedzést tartott, és többé soha sem akart mássá válni, mint aminek született.

